

Hồi 16

Bên Lề Sinh Tử

Bàng Chân Chân lại ca một bản khác, nhưng vì nàng lo âu quá, định ca một bài vui, rút cuộc vẫn ca một bản buồn.

Cổ Thanh Phong liền nói :

- Bản này vẫn buồn lắm! Có phải hiền muội thấy tôi sắp chết nên mới đau lòng mà ca toàn bản buồn như vậy phải không?

Bàng Chân Chân không dám nói sự thực cho Cổ Thanh Phong hay, đành phải gượng ép mà ca một bài ca vui cho chàng nghe.

Đang lúc ấy, từ đằng xa bỗng có tiếng dã thú kêu gào vọng vào, nàng liền điểm vào huyết ngữ của Cổ Thanh Phong, rồi từ từ đi ra ngoài động xem xét. Tay phải nàng cầm lấy cây búa thần, tay trái cầm ba mũi Hồng Tuyến Kim Trâm.

Nàng vừa ra tới ngoài cửa động đã thấy cách đó chừng ba trượng có bốn con gấu đang khiêng một cái kiệu có một thiếu phụ mặt mũi xinh tươi, mặc quần áo cung nữ, châu báu đầy người. Bốn con gấu kia thở hồng hộc, hình như vừa ở từ xa tới vậy.

Bàng Chân Chân đã nhận ra người thiếu phụ xinh đẹp kia chính là Diệu Âm Công Chúa.

Bàng Chân Chân chú ý nhất đĩa hỏ cao hơn thước đang nằm ở trong tay của Diệu Âm Công Chúa.

Thì ra đĩa con nít đó không phải là người, mà lại là Hà Thủ Ô nghìn năm.

Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa nói với Bàng Chân Chân :

- Từ khi ở Ô Mông cách biệt tới giờ, chúng ta lại được tái ngộ ở đây, chắc là Bàng cô nương ngạc nhiên lắm phải không?

Bàng Chân Chân thông minh vô cùng, nghe thấy lời nói của Diệu Âm Công Chúa biết ngay là Công Chúa tìm đến đây thăm mình, liền hỏi :

- Nghe lời nói của Công Chúa thì có phải là Công Chúa đặc biệt

tới đây để thăm Chân Chân đấy không?

Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa đáp :

- Bàng cô nương với Cổ Thanh Phong ác chiến với quần ma rồi ngộ hiểm ở trong Âm Phong Giáp đã có người báo cho tôi hay, nên tôi không quản ngại nghìn dặm xa xôi tới đây đấy!

Bàng Chân Chân hoài nghi vô cùng, vội hỏi :

- Việc này đã qua rồi, Công Chúa còn không quản xa xôi tới đây làm chi nữa?

Diệu Âm Công Chúa giơ đũa con nít trắng trẻo ở trong tay lên đáp:

- Bàng cô nương là con gái một người Cha có tên tuổi, tất nhiên phải nhận ra đây là vật gì?

Bàng Chân Chân không dám tự tin, liền hỏi thử :

- Đây có phải là củ Hà Thủ Ô nghìn năm đấy không?

Diệu Âm Công Chúa gật đầu đáp :

- Tôi không quản ngại đường xá xa xăm đến đây cũng chỉ vì Cổ Thanh Phong. Có lẽ cô nương đang cần thứ thuốc thánh này, linh nghiệm hơn cả Linh Chi nữa phải không?

Bàng Chân Chân nghe nói giật mình đến thót một cái. Nàng không dám tin là sự thực, nàng liền hỏi lại Diệu Âm Công Chúa :

- Công Chúa chịu tặng cho cây thuốc thánh hãn thế có thể làm cho người ta trẻ và có thể làm cho người ta khởi tử hồi sinh này?

- Năm nọ, vì một cơ hội hãn hữu, tôi được hai củ Hà Thủ Ô thành hình này. Tôi uống một củ để cho trẻ lâu, còn một củ này tôi cất giấu đã lâu không cho ai biết, nhưng nếu Bàng cô nương cần tới thì tôi xin tặng cho cô nương cũng không sao!

Bàng Chân Chân nghe nói mừng rỡ vô cùng, đang định cảm ơn thì bỗng nghĩ ra một việc gì, liền nhìn thẳng vào mặt Diệu Âm Công Chúa lắc đầu nói :

- Chân Chân tôi với Công Chúa xưa nay không có thâm giao gì cả, sao bỗng dưng hôm nay Công Chúa lại chịu tặng cho tôi một vật quý báu hãn hữu này như thế?

- Bàng cô nương thông minh thật, năm xưa lúc tôi lấy được Hà

Thủ Ô này đã trải qua một cuộc nguy hiểm không thể tưởng tượng được, tất nhiên tôi không khi nào chịu biếu cho người một cách dễ dàng như thế, vì tôi muốn có một điều kiện nho nhỏ kèm theo!

Bàng Chân Chân vội hỏi :

- Điều Kiện gì thế, xin Công Chúa cứ việc nói ra!
- Tôi muốn có một việc buôn bán, bắt chước người xưa lấy hàng đổi hàng!

Bàng Chân Chân nghĩ đi nghĩ lại thấy những vật báu ở trong người của mình không có một vật nào đáng kể cho đối phương thêm muốn cả, sau nàng bỗng đưa cây búa cho đối phương vừa cười vừa nói :

- Trong người tôi bây giờ chỉ có cây búa thần này là quý báu hơn hết, tôi xin trao đổi củ Hà Thủ Ô nghìn năm của Công Chúa!

Diệu Âm Công Chúa cầm cây búa thần lên xem đi xem lại một hồi, rồi mỉm cười nói :

- Cây búa thần này quý báu thật, vì tôi đã được thấy nó phá núi ở Cửu Hôi Cốc rồi, nhưng vật này là một trong Tam Bảo của Cha cô, cô nương làm gì có quyền tự chủ được!

Bàng Chân Chân thấy Diệu Âm Công Chúa nói rất phải, Cha mình coi cây búa thần này rất quý báu, nếu bây giờ mình tặng cho người, thì thể nào cũng bị Cha trách mắng, nhưng nàng nghĩ lại Cổ Thanh Phong đang đau nặng sắp chết tới nơi, nên nàng đành nghiêng rằng :

- Công Chúa cứ yên tâm, Cha tôi tuy quý cây búa thần này thật, nhưng dù sao cũng không quý bằng đứa con gái duy nhất của ông. Chân Chân tôi lấy tính mạng và danh dự ra mà bảo đảm với Công Chúa, Công Chúa cứ yên tâm!

Diệu Âm Công Chúa cứ mỉm cười :

- Bàng cô nương hiểu lầm rồi, vật mà tôi muốn đổi không phải là cái búa thần này đâu!

Bàng Chân Chân tưởng lầm đối phương hiềm ít, lại nghĩ ngại giấy lát, lại cau mày nói :

- Thôi vậy, ngoài búa thần ra tôi lại thêm vật phòng thân của tôi là Bích Vân Y, chẳng hay Công Chúa có bằng lòng hay không?

Công Chúa lại lắc đầu nói :

- Hai vật này giá trị quá cao, tôi đâu dám đòi quá đáng như thế?

Bàng Chân Chân liền ngạc nhiên hỏi :

- Vậy Công Chúa muốn đổi lấy vật gì?

- Lúc này, Cổ Thanh Phong đang sắp chết đến nơi, cần củ Hà Thủ Ô này của tôi để cứu chữa, nếu tôi mưu đoạt báu vật này thì tôi sẽ mang tiếng là thừa nguy bắt chẹt, cho nên tôi chỉ muốn trao đổi có một tờ giấy thôi!

- Công Chúa muốn đổi vật báu này lấy một tờ giấy ư?

- Phải, tôi chỉ muốn đổi lấy một tờ giấy không có giá trị gì hết, chứ không phải là Kiếm Khuyết hay Quyên Phổ gì cả!

- Xin Công Chúa làm ơn giải thích rõ ràng hơn cho tôi được hay!

- Tôi chỉ cần Cổ Thanh Phong viết cho tôi một tờ giấy là lúc trọng bệnh sắp chết tới nơi, được tôi cứu chữa cho, có thể thôi!

Thoạt tiên, Bàng Chân Chân tưởng Diệu Âm Công Chúa có quỷ kế gì, nhưng sau nàng nghĩ lại thấy bên trong cũng không có gian kế gì hết, nhiều lắm sau này Cổ Thanh Phong chỉ cần báo đền lại thế thôi, nên nàng gật đầu đáp :

- Tờ giấy thừa nhận câu chuyện ngày hôm nay do tôi viết hộ được không?

- Tốt hơn hết thì để cho Cổ Thanh Phong tự viết lấy!

Bàng Chân Chân vừa cau mày lại thì Công Chúa vừa cười vừa nói :

- Việc này không phải là tôi không tin vừa cười vừa nói đâu, việc cần yếu nhất là phải chữa cho Cổ Thanh Phong khỏi bệnh trước rồi hãy viết sau, vì nhờ mà Thanh Phong không khỏi thì sao?

Nói xong, nàng cầm củ Hà Thủ Ô thành hình đó đưa cho Bàng Chân Chân và nói :

- Củ Hà Thủ Ô này linh nghiệm lắm, chỉ cần nửa củ cũng đủ chữa cho Thanh Phong khỏi bệnh rồi, còn nửa củ thì cô nương hãy uống đi để mình được trẻ đẹp mãi!

Bàng Chân Chân đỡ lấy củ Hà Thủ Ô mừng rỡ đến tay run lẩy bẩy:

- Xin Công Chúa đứng chờ đợi ở ngoài cửa động, hễ có kiến hiệu thì Chân Chân sẽ đưa ra vật mà Công Chúa cần ngay!

Vừa nói xong, nàng đã quay người đi vào, Diệu Âm Công Chúa vội nói vói theo :

- Cô nương hãy khoan, ở trong hang núi này thì làm sao mà kiếm được viết mực?

Bàng Chân Chân nghe nói ngạc nhiên, Công Chúa mỉm cười đưa một cái bút vẽ lông mày và một tờ giấy trắng. Bàng Chân Chân đỡ lấy giấy bút rồi quay mình đi vào trong hang động luôn.

Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm :

“Diệu Âm Công Chúa là một trong Song Quái ở Miêu Cương, và lại ở ngàn dặm xa xôi tới đây, sao nàng lại biết rõ việc tao ngộ của ta với Thanh Phong như thế? Và lại còn mang thuốc chữa bệnh cho Thanh Phong nữa? Thực là chu đáo vô cùng!”

Nàng nghĩ tới đó, liền hớn hở đỡ Cổ Thanh Phong dậy, giải huyết ngủ cho chàng, rồi vừa hổ thẹn vừa nhai củ Hà Thủ Ô mớm cho Thanh Phong từng chút một. Mớm được nửa củ, nàng lại thử thăm mạch cho chàng, nàng mới chịu phục thánh được đó quả thật thần kỳ, mạch của Thanh Phong trước đã tới chỗ tuyệt vọng mà giờ này đã sắp sửa phục hồi rồi...

Nàng yên tâm vô cùng, nghĩ đến Công Chúa bảo mình ăn nốt chỗ còn lại sẽ được trẻ đẹp mãi, nên nàng dần dần ăn nốt nửa củ đó.

Cổ Thanh Phong đã tỉnh dậy và khẽ hỏi nàng :

- Vừa rồi muội cho tôi ăn gì thế? Sao mà ngon lành hết sức, hãy cho tôi ăn thêm nữa đi!

Bàng Chân Chân thấy chàng ta còn vó vẻ muốn ăn nữa, liền mớm luôn miếng đang nhai ở trong mồm và cả nước bọt của mình cho chàng ta ăn nốt.

Nàng vừa mớm vừa nghĩ thầm :

“Chi bằng ta cho chàng ăn nốt nửa củ này để cho nội công của chàng được tăng cường thêm còn hơn là ta ăn!”

Nghĩ vậy xong, nàng cứ vừa nhai vừa mớm cho chàng đến hết nửa củ đó. Cổ Thanh Phong không biết mình được ăn củ Thiên Niên Hà Thủ Ô hiếm có đó. Ăn xong chàng uể oải hỏi Bàng Chân Chân :

- Chân muội, tôi cảm thấy trong người cứ hơi chường chướng khó

chịu, nên muốn được ngủ thêm nữa!

Bàng Chân Chân vội đưa tờ giấy và cái bút cho chàng và nói :

- Phong đại ca hay viết mấy chữ này hộ tôi rồi tôi sẽ xoa bóp cho đại ca ngủ!

Cổ Thanh Phong cầm lấy giấy mỉm cười hỏi :

- Chân muội muốn tôi viết gì thế? Có phải là Chân muội muốn tôi viết lại bài ca mà Chân muội vừa ca hồi nãy không?

Bàng Chân Chân liền lắc đầu đáp :

- Đại ca cứ viết đúng theo lời của tôi đọc là được rồi!

Cổ Thanh Phong mỉm cười hỏi :

- Chân muội cứ nói đi, đừng nói bảo tôi viết mấy chữ mà có bắt tôi vẽ lông mày cho Chân muội tôi cũng vui lòng mà vẽ ngay!

Mấy lời nói đó làm cho Bàng Chân Chân mát lòng hả dạ vô cùng, mừng rỡ đến ứa nước mắt ra, rồi nàng mỉm cười hỏi tiếp :

- Phong đại ca bằng lòng vẽ lông mày cho tôi, thế còn lông mày của chị Mạnh Hồng Tiểu thì sao?

Cổ Thanh Phong thấy Bàng Chân Chân nhắc đến Mạnh Hồng Tiểu thì cau mày lại đáp :

- Chị Hồng Tiểu của Chân muội đang ở trong Thiên Nguy Cốc đang bị ma kiếp, không biết sống chết ra sao? Chẳng lẽ Chân muội lại ghen tỵ với chị ấy nữa sao?

Bàng Chân Chân biết mình đã lỡ lời, bây giờ nàng lại thấy Cổ Thanh Phong nói như vậy, vội đáp :

- Phong đại ca, xưa nay tôi vẫn kính trọng chị Mạnh Hồng Tiểu chứ có bao giờ tôi lại ghen tỵ với chị ấy đâu? Vừa rồi tôi nói câu đó là nói bông nói đùa mà thôi, chớ nhẽ Phong đại ca lại trách cứ tôi hay sao?

- Chúng ta tạm thời không nói tới chị Mạnh Hồng Tiểu nữa, hồi nãy Chân muội bảo tôi viết mấy chữ, chẳng hay là chữ gì thế?

Bàng Chân Chân liền vừa cười vừa nói :

- Phong đại ca hãy nghe đây, bất cứ tôi đọc ra chữ gì thì đại ca cứ viết chữ đó nhé!

Cổ Thanh Phong mỉm cười gật đầu. Bàng Chân Chân liền đọc :

- Thanh Phong khổ chiến quân ma của Vạn Kiếp Môn, thân bị nội

thương và còn mang trọng bệnh sắp chết tới nơi...

Cổ Thanh Phong vừa viết vừa cười và hỏi :

- Những lời này tuy đúng sự thực, nhưng không hiểu Chân muội bắt tôi viết ra như thế làm chi?

Bàng Chân Chân nhìn chàng một cái, rồi đọc tiếp :

- May gặp Diệu Âm Công Chúa...

Cổ Thanh Phong ngừng bút lại và hỏi :

- Diệu Âm Công Chúa ở đâu ra thế?

Bàng Chân Chân cau mày vừa cười vừa đáp :

- Phong đại ca đừng có ngắt lời tôi vội, mau viết đi, vừa rồi đại ca chả nói đợi chờ tôi đọc là gì, sao bây giờ không chịu viết đi?

Cổ Thanh Phong lắc đầu gượng cười viết tiếp.

Bàng Chân Chân lại đọc :

- Khẳng khái tặng cho củ Thiên Niên thành hình Hà Thủ Ô, một môn thánh dược để cứu thương chữa bệnh, nên tôi mới được tái sinh. Tôi rất lấy làm cảm ơn nên mới viết mấy chữ này để cảm tạ!

Cổ Thanh Phong viết xong, kinh ngạc hỏi :

- Chân muội, vừa rồi vật mà Chân muội vừa mớm cho tôi ăn đó là Thiên Niên thành hình Hà Thủ Ô đấy à?

Bàng Chân Chân rầu rĩ gượng cười đáp :

- Nếu không có Diệu Âm Công Chúa đem cây Hà Thủ Ô này tới thì có lẽ lúc này Phong đại ca đã hồn lìa dương thế mà xuống dưới âm ty rồi!

Cổ Thanh Phong thấy Bàng Chân Chân vừa nói vừa ứa nước mắt ra thấy rất tội nghiệp, liền ôm chặt lấy nàng hôn hít hồi lâu. Bàng Chân Chân nửa mừng nửa hờn, nàng đưa mắt lườm Cổ Thanh Phong một cái rồi mới nói tiếp :

- Phong đại ca hãy để cho tôi cầm tờ giấy này đem ra đưa cho Diệu Âm Công Chúa đã!

Cổ Thanh Phong liền ký tên mình vào bên dưới.

Tuy Cổ Thanh Phong không hiểu Diệu Âm Công Chúa bắt mình viết như thế là có dụng ý gì, nhưng thấy nàng ta đã cứu mình thoát chết, thì dù người ta có bắt mình làm những việc khó khăn hơn, mình cũng sẵn

lòng làm ngay, hướng hồ là chỉ viết có mấy chữ như thế thôi!

Trước khi cầm tờ giấy đem ra bên ngoài, Bàn Chân Chân lại dặn bảo Cổ Thanh Phong :

- Phong đại ca mới uống thánh dược, nên nghỉ ngơi chốc lát, sau khi thức tỉnh chúng ta sẽ...

Nàng chưa nói dứt thì Cổ Thanh Phong đã nhắm mắt ngủ thiếp đi rồi.

Bàn Chân Chân cúi đầu hôn lên má chàng một cái, rồi lên ra ngoài cửa động.

Diệu Âm Công Chúa thấy Bàn Chân Chân tay cầm tờ giấy có viết chữ, biết thuốc mình đã có công hiệu rồi, nên vừa cười vừa hỏi :

- Bàn cô nương, Thanh Phong uống xong củ Hà Thủ Ô đó chắc không nguy hiểm nữa đâu?

Bàn Chân Chân liền cung kính đưa tờ giấy cho Công Chúa, mặt tỏ vẻ cảm ơn và nói :

- Thánh dược của Công Chúa tặng cho quả thật linh nghiệm kinh người, Thanh Phong đã khỏi bệnh và đang nằm nghỉ. Chân Chân xin dâng tờ giấy lên Công Chúa, nếu chúng tôi còn sống ngày nào thì không khi nào chúng ta dám quên công đức...

Diệu Âm Công Chúa xem xong tờ giấy đó, không đợi chờ Bàn Chân Chân nói dứt đã mừng rỡ đỡ lời :

- Tục ngữ có câu : Bảo Kiếm Tổng Liệt Sĩ, Hồng Phấn Tặng Giai Nhân. Vật gì cũng vậy, phải hợp dùng mới có giá trị. Bàn cô nương chớ có coi thường tờ giấy nhỏ mọn này, nhưng đối với tôi thì nó còn có giá trị hơn cả củ Hà Thủ Ô, hai bên cùng có lợi ích như nhau. Cô nương khỏi bận tâm đến câu chuyện ngày hôm nay và cũng đừng có nghĩ gì về ân với huệ nữa làm chi!

Nói xong, nàng nhảy lên chiếc kiệu, bốn con gấu liền khiêng nàng đi luôn.

Bàn Chân Chân chờ cho Công Chúa đi khỏi, trong lòng nghi ngờ liền cau mày lại nghĩ thầm:

“Tại sao Diệu Âm Công Chúa lại xem tờ giấy Phong đại ca đã viết quý báu hơn củ Hà Thủ Ô như vậy? Điều thứ hai mình với Phong đại ca

đấu với quần ma ở trong Âm Phong Giáp có ai đứng trong bóng tối xem trộm mà đã đi báo tin ấy cho Diệu Âm Công Chúa hay nên nàng ta mới biết mà ở nghìn dặm xa xôi tới đây?”

Hai vấn đề đó làm cho nàng nghĩ mãi mà không sao nghĩ ra được.

Đang lúc ấy, trên không bỗng có tiếng chim kêu. Tiếp theo đó con Thần Tụ của quần ma đã từ từ bay xuống. Trên lưng đã có hai bóng người xuất hiện, hai bóng người đó một là Câu Hồn Sứ Giả Trì Trung Long, và Đào Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc.

Bàng Chân Chân thấy vậy kinh hãi vô cùng, nàng biết sở dĩ Liên Thành Ngọc chóng lành mạnh như thế là nhờ có nước Linh Chi chín lá, công hiệu nhanh không kém gì Hà Thủ Ô nghìn năm mà Cổ Thanh Phong đã ăn.

Lúc này, Cổ Thanh Phong mới lành mạnh ngủ chưa tỉnh, mà Bàng Chân Chân thì mới mệt vô cùng, như vậy thì làm sao mà đối địch được với song ma khoẻ khoắn như vậy? Hoàn cảnh này thật hiểm ác cực điểm.

Đào Hoa Sứ Giả tay cầm cành đào sắt, nhìn thẳng vào mặt Bàng Chân Chân hỏi :

- Cổ Thanh Phong đâu?

Bàng Chân Chân biết tình thế này hiểm ác vô cùng, liền mỉm cười mím môi nghiêng răng hàm hực đáp :

- Phong đại ca vừa bị thương, vừa đau nặng, không có thuốc gì cứu chữa, hiện giờ đã ngậm hờn nơi chín suối, rời khỏi khoảng thế gian nhớ nhớt này rồi!

Nếu là lúc thường thì Trì Trung Long với Liên Thành Ngọc không khi nào tin lời nói của Bàng Chân Chân đâu, nhưng bây giờ vì chúng đã trông thấy Cổ Thanh Phong bị thương nặng, nên chúng mới tin là thật. Cả hai liền khoái chí vô cùng, nhìn nhau cười như điên như cuồng vậy.

Liên Thành Ngọc cười xuống liền nói :

- Tôi đã sớm biết Cổ Thanh Phong thể nào cũng chết, vì lúc này y đi đâu mà kiếm được thứ thánh dược hãn hữu như Linh chi chín lá mà muội vừa uống chứ?

Nói tới đó, nàng bỗng nghi ngờ, nhìn Bàng Chân Chân hỏi :

- Bàng Chân Chân, ngươi nói dối ta phải không? Nếu Thanh

Phong chết thực thì khi nào sắc mặt của người lại ung dung được như vậy?

Bàng Chân Chân kinh hãi thâm, biết mình nói dối không được khéo nên đã để cho đối phương nghi ngờ, nàng gượng trấn tĩnh nghiêng rằng đáp :

- Ta đau đớn cái gì? Bao nhiêu sự đau đớn đã hóa thành thù hận vô biên rồi, các người đến đây đúng lúc lắm, để ta lấy lại món nợ máu cho Phong đại ca!

Đào Hoa Sứ Giả lại ngửng mặt lên trời cười ngông cuồng và nói :

- Bàng Chân Chân đừng có nói chuyện mơ ngủ nữa! Chưa biết chừng người trả nợ lại là người! Ngày hôm nay, Liên Thành Ngọc nếu không lột trần mà mổ bụng moi tim người ra thì ta làm sao mà nguôi cơn giận cho được?

Nàng vừa nói dứt đã múa chưởng xông lại tấn công Bàng Chân Chân ba chưởng liền.

Tuy Bàng Chân Chân học biết hết các môn võ tuyệt học của võ lâm và bên người lại còn có vật dị bảo của giang hồ, nhưng nói đến chân khí công lực thì nàng lại kém hơn Liên Thành Ngọc. Huống hồ lúc này nàng lại đang mệt mỏi vô cùng, cho nên nàng miễn cưỡng đỡ được ba chưởng đó thì đã bị đẩy lui ba bốn bước, mặt mũi tối tăm, loạng choạng sắp ngã.

Liên Thành Ngọc đắc chí cười ồ ạt :

- Đường đường con gái của Bàng Thiên Hiểu Bang Chủ của Tam Nguyên Bang, oai trấn giang hồ như vậy mà lại tầm thường đến thế này?

Nếu Bàng Chân Chân không mặc cái áo Bích Vân Y ở trong thì đã chịu không nổi nội lực của Đào Hoa Sứ Giả rồi. Nàng thấy đối phương ngông cuồng như vậy, không sao chịu nhin được, liền giở ngay Hồng Tuyến Thập Tam Trâm, môn ám khí nổi danh của mình ra tấn công luôn, ném ra thành một cái lưới màu đỏ bao trùm Đào Hoa Sứ Giả, rồi nàng cười nhạt nói :

- Liên Thành Ngọc, người chó có điên cuồng như vậy, bây giờ ta cũng cho mi ném thử Hồng Tuyến Thập Tam Trâm.

Bữa nọ, Liên Thành Ngọc đã bị trúng phải Thất Tinh Tán của Bàng Chân Chân cho nên lúc này mồ hôi của nàng ta đều có thuốc giải

sẵn hết, nhưng nàng có ngờ đâu đối phương lại còn có môn ám khi lợi hại như thế này?

Nhưng nàng đã học được ngự khí kiếm thuật của Vạn Kiếp Ma Vương, nên nàng vội vận chân khí vào cánh đào sắt, liền có mười ba bông đào sắt bay lên làm rớt hết cả mười ba mũi kim đỏ của Bàn Chân Chân liền.

Hồng Tuyền Thập Tam Trâm của Bàn Chân Chân ném vào người sẽ tự động nổ luôn, cho nên những bông đào của Liên Thành Ngọc vừa va đụng vào nhưng mũi kim đỏ, liền có những tiếng nổ rất khê kêu “lốp bốp” và bay tung tóe. Thế là hai môn ám khi thần kỳ đó đều bị tan rã hết.

Đào Hoa Sứ Giả cười nhạt nói :

- Hồng Tuyền Thập Tam Trâm của ngươi, ta đã ném thử rồi. Bây giờ ta còn muốn tặng lại ngươi một thế Chư Thiên Cương Khí!

Nàng vừa nói vừa tụ công lực vào tay trái, rồi nàng giở khinh công Di Hình Hoán Ảnh nhảy tới gần Bàn Chân Chân mà giơ tả chưởng lên tấn công vào ngực của đối phương một thế...

Vừa rồi, Bàn Chân Chân miễn cưỡng đỡ ba chưởng đã biết công lực mình kém xa đối phương, không thể nào thắng tay chống đỡ được, cho nên nàng vừa thấy Liên Thành Ngọc giở Chư Thiên Cương Khí ra, nàng vội dùng khinh công Thất Tinh Áo Bộ của Miêu Bình truyền dạy, lướt người ra ngoài xa hơn trượng tránh né.

Liên Thành Ngọc thấy thế công của mình đánh hụt, vội đuổi theo tấn công tiếp, miệng thì cười khinh và hỏi :

- Ta thử xem ngươi đã học được bao nhiêu thần kỳ hộ pháp để thoát nạn nào?

Bàn Chân Chân cứ tránh liên tiếp, tuy tránh hết được bảy chưởng của Liên Thành Ngọc, nhưng nàng cũng phải toát mồ hôi lạnh ra rất nhiều. Nàng liền nghiêng răng mím môi chuẩn bị giở sát thủ ra để cùng hai tên cường địch kia cùng chết một lúc cho rảnh.

Sát thủ của nàng tức là Tam Ly Phích Lịch Đạn của Hỏa Hải Nhi tặng cho. Trong khi lướt mình tránh né, nàng đã lấy ba trái Phích Lịch Đạn đó ra rồi, nhưng nàng hãy còn trù trù chưa ném vội, vì đôi bên đánh nhau cách chỗ Cổ Thanh Phong đang nằm rất gần. Nàng chỉ sợ Thanh

Phong bị liên lụy, nên nàng mới còn trù trù không dám ném vôi là thế...

Cho nên nàng cứ phải cố nhịn nhục mà địch dụ hai kẻ địch ra ngoài xa mới ném.

Liệu Bàng Chân Chân có giết nổi hai kẻ địch hay không? Cổ Thanh Phong có việc gì không? Xin xếp qua một bên. Bây giờ xin nói lại chuyện của Diệu Âm Công Chúa tự nhiên lại đến tặng thuốc Hà Thủ Ô cho Cổ Thanh Phong.

Thì ra dưới vực thẳm lại có một cái hang động bí mật, nhưng hang động này không xuyên được qua núi như Thiên Nguy Cốc thôi. Diệu Âm Công Chúa xuống kiệu đi thẳng vào trong hang động, sau cùng vào tới một nội thất.

Nội thất ấy có bày ra hai cái thảm Bồ Đoàn. Cái thảm Bồ Đoàn ở bên phải đang có một thiếu nữ mặc áo tía đẹp như tiên ngời, thiếu nữa ấy chính là Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu.

Thì ra trong Thiên Nguy Cốc bị người đến đánh lén, bắt cóc Mạnh Hồng Tiểu và giết chết Ngũ Độc Sứ Giả và Ngọc Diện Tiên Đồng còn đốt cháy Tiêu Dao Sứ Giả thành than, người đó không ai xa lạ cả mà chính là Miêu Cương Song Quái Diệu Âm Công Chúa với Liệt Hỏa Thái Tuế.

Bây giờ, Liệt Hỏa Thái Tuế đã bắt Nhân Uân Sứ Giả đem về Miêu Cương giam giữ, nhưng trước khi đem đi đã chặt gãy cánh tay của tù binh ấy trước rồi mới dẫn đi. Còn Diệu Âm Công Chúa thì đem Mạnh Hồng Tiểu tới nhốt ở hang động bí mật của núi Hoài Ngọc này. Cho nên người xem lăm Cổ Thanh Phong ác đấu với quần ma chính là Diệu Âm Công Chúa.

Nàng hy sinh cây Hà Thủ Ô nghìn năm đã cất giấu lâu năm đem đổi mấy chữ mà Cổ Thanh Phong viết cảm tạ để thi hành mưu kế của mình.

Mạnh Hồng Tiểu thấy Diệu Âm Công Chúa vào trong động, liền mỉm cười hỏi :

- Công Chúa nghĩ gì thế? Tốt hơn hết cứ giết chết tôi đi, bằng không thì hãy thả tôi ra. Vì Mạnh Hồng Tiểu tôi từ khi nhớ thuộc lòng được Đằng Ma Bảo Lục đến giờ đã biến thành một người rất xui xẻo của võ lâm. Nếu Công Chúa để tôi ở cạnh, thì thế nào cũng không sao tránh khỏi

tai vạ đâu?

Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa đáp :

- Diệu Âm này dám xông vào Thiên Nguy Cốc giết chết ba tam ma của Vạn Kiếp Môn thì còn sợ gì tai bay họa gió nữa? Đáng lẽ ra tôi cũng không thèm thường giết chết Đằng Ma Bảo Lục cả, nhưng chỉ vì người ở trên giang hồ cứ gọi tôi là Diệu Âm Công Chúa, vì thế mà bắt buộc tôi phải nghiên cứu kỹ lưỡng môn Công Tâm Âm Vận. Trong Đằng Ma Bảo Lục của cô nương học thuộc đó, chương thứ nhất là Diệu Âm Thần Công, bên trong có bao hàm những điều mà tôi muốn luyện từ lâu, nhưng khổ nỗi tôi không biết tâm quyết của nó, vì vậy trước kia tôi phải dựa vào Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiền Xướng của cửa Phật mà nghiên cứu!

Mạnh Hồng Tiểu nghe thấy Công Chúa nói xong mới kêu “ủa” một tiếng, đáp :

- Thế ra Công Chúa muốn học những bí quyết của Diệu Âm Thần Công phải không? Trong đó cũng có Pháp Hoa Thiền Xướng mà Công Chúa vừa nói!

Diệu Âm Công Chúa gật đầu đáp :

- Đúng thế! Vì tôi không biết được hết bí quyết của Vạn Diệu Thanh Âm với Pháp Hoa Thiền Xướng, vậy cô nương có vui lòng dạy tôi không? Còn hai môn kia là Đạt La Thủ với Ma Kha Kiếm Pháp, tôi xin cam đoan là không đòi học ở cô nương đâu! Nếu cô nương chịu truyền thụ cho tôi, thì tôi cam đoan giải hết trùng độc trong người của cô nương và nhân Liệt Hỏa Thái Tuế không có ở đây, tôi sẽ thả cô nương ra liền.

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói mỉm cười :

- Công Chúa muốn học hai môn đó, tôi xin vui lòng dạy cho!

Diệu Âm Công Chúa nghe nói thoát tiên mừng rỡ cười, nhưng sau lại lắc đầu nói :

- Mạnh cô nương chắc thể nào cũng có điều kiện gì chứ khi nào cô nương lại chịu nhận dạy tôi một cách dễ dàng như thế!

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu.

Diệu Âm Công Chúa nói tiếp :

- Nhưng tôi mong rằng cô nương đừng có đối phó với tôi như đối phó với Lâu Sơn Tam Sát vậy, lại giở thủ đoạn ba ngày mới đọc cho tôi

một chữ để kéo dài thời gian ra. Vì Vạn Kiếp Đại Hội đã định triệu tập vào ngày mùng bốn tháng tư sang năm. Tôi muốn luyện thành Pháp Hoa Thiền Xướng và Vạn Diệu Thanh Âm để đi dự Đại Hội ấy!

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa nói :

- Công Chúa nên làm việc thiện. Hễ khi nào Công Chúa làm được một trăm việc thiện, thì tôi sẽ dạy cho Công Chúa một môn Diệu Âm. Khi Công Chúa làm xong hai trăm việc thiện thì tôi sẽ dạy hết hai môn Diệu Âm đó!

Diệu Âm Công Chúa gượng cười :

- Vừa rồi tôi đã nói vho cô nương biết rõ rồi, đến mùng bốn tháng tư sang năm, Vạn Kiếp Môn đã triệu tập quần hùng, trong thời gian ngắn ngủi đó, tôi làm sao mà làm đủ bấy nhiêu việc thiện được?

Mạnh Hồng Tiểu nói :

- Dù Công Chúa có dùng thủ đoạn gì ra chăng nữa, cũng không thể nào bắt tôi thố lộ được nửa chữ!

Diệu Âm Công Chúa gật đầu nhận lời :

- Tôi biết Mạnh cô nương lòng cứng như sắt đá, không bị ai lợi dụng và cũng không sợ ai uy hiếp, nhưng...

Mạnh Hồng Tiểu nhìn thẳng vào mặt Công Chúa vừa cười vừa đỡ lời :

- Công Chúa cho tôi nhiệm phải Kim Tầm Trùng Độc trước rồi mới bắt cóc tôi. Hồng Tiểu tôi biết thứ trùng độc này lợi hại vô cùng, không thể nào kháng cự được, khi nó làm ngứa đau khổ khôn tả, mà tôi còn chịu được, huống hồ lại thứ khác, mong Công Chúa đừng mất công ép nài tôi làm chi nữa!

Diệu Âm Công Chúa tỏ vẻ đắc chí mỉm cười nói :

- Mạnh cô nương khuyên tôi đừng có tốn công suy nghĩ gì hết, thì tôi lại còn suy nghĩ thêm. Vì tôi không những muốn học hai môn Diệu Âm ấy, thậm chí còn muốn làm thế nào mà làm cảm động được cô nương, một nhân vật có ý chí như vậy, nếu tôi làm được như thế kể cũng khoan khoái lắm phải không?

- Công Chúa muốn làm tôi cảm động có lẽ chuyện này là chuyện người nói mơ chắc?

- Mạnh cô nương đừng có tự kiêu như thế, phải biết tôi có một thủ đoạn có thể làm cho cô nương bất ngờ.

- Mạnh Hồng Tiểu tôi không để cho ai lợi dụng, dù món lợi đó lớn tày trời, còn về oai hiếp thì tôi không sợ rừng kiếm núi đao...

Diệu Âm Công Chúa không chờ Mạnh Hồng Tiểu nói xong, liền vừa cười vừa xen lời :

- Sao Mạnh cô nương lại cứ mãi nói hà hiếp với áp bức hoài như vậy?

Mạnh Hồng Tiểu liếc nhìn Diệu Âm Công Chúa một cái, rồi mỉm cười :

- Ngoài việc uy hiếp và lợi dụng ra, vậy thử hỏi Công Chúa còn có thủ đoạn nào để đối phó với tôi nữa?

Diệu Âm Công Chúa gạt đầu, mặt lộ vẻ đắc chí, rồi nói :

- Cô nương đoán đúng đấy, chính tôi lại có thủ đoạn khác đấy, mà thủ đoạn đó thì tôi chắc thế nào cũng công hiệu!

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu đáp :

- Tôi không tin rằng thủ đoạn có thể khuất phục nổi tôi!

- Cô nương không tin cũng không được, để tỏ cho cô nương thấy lòng tôi tự tin thủ đoạn đó rất có công hiệu, tôi hãy tặng cô nương một môn thuốc giải để cô nương uống. Khi uống xong, những trùng độc trong người của cô nương sẽ được giải hết tức thì!

Nói xong, nàng ta liền móc trong túi lấy ra một viên thuốc đỏ như lửa để vào tay Mạnh Hồng Tiểu.

Mạnh Hồng Tiểu liền mỉm cười nói :

- Đừng nói viên thuốc này là một viên thuốc giải trùng độc, mà dù cho nó có phải là một viên thuốc Đoạn Trường Tán đi chăng nữa, tôi cũng không sợ đâu!

Nàng nói xong liền bỏ viên thuốc đó vào miệng nuốt luôn, rồi mỉm cười nói với Diệu Âm Công Chúa :

- Chẳng hay Công Chúa có thủ đoạn gì thì bây giờ Công Chúa cứ việc giở thủ đoạn đó ra đi!

Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa nói :

- Đối với người phạm tặc, thủ đoạn hay nhất là uy hiếp lợi dụng.

Nhưng đối với các nhân vật như Mạnh cô nương thì dùng những thủ đoạn đó làm sao mà có công hiệu cho được? Bởi thế, cho nên đối với những người như cô, cần phải lấy ân mà khích động mới được!

Mạnh Hồng Tiểu kêu “ủa” một tiếng, rồi nói :

- Công Chúa nghĩ như vậy quả thực là cao siêu kỳ diệu, nhưng muốn gia ân cho tôi để tôi cảm ơn cho thì cũng không phải chuyện dễ đâu!

- Tôi cũng biết không phải là chuyện dễ thực, nhưng thực là duyên trời run rủi khiến cho tôi trước sau đã được dịp ban cho cô nương hai lần chịu ơn. Cô nương là một nhân vật giang hồ, không bao giờ chịu hàm ơn của ai một tí gì, như vậy chắc cô nương thể nào cũng không tiếc hai môn Pháp Hoa Thiên Xướng với Vạn Diệu Thanh Âm mà truyền thụ cho, để tôi được toại nguyện.